

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2536/2020
14.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Иван Станојевић, адвокат из ..., против туженог ББ из ... предузетника занатско ... радње „ВВ“, кога заступа Гордана Весковић, адвокат из ..., ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2345/19 од 22.05.2020. године, у седници одржаној 14.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2345/19 од 22.05.2020. године, у ставу другом изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2345/19 од 22.05.2020. године, у преосталом делу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П1 499/16 од 28.02.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати укупан износ од 700.000,00 динара и то на име душевних болова због умањења животне активности износ од 350.000,00 динара, на име претрпљених физичких болова износ од 150.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 100.000,00 динара и на име душевних болова због наружења износ од 100.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 28.02.2019. године, као дана пресуђења, па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде нематеријалне штете поред износа досуђених ставом првим изреке пресуде, исплати на име душевних болова због умањења животне активности износ од још 250.000,00 динара, на име претрпљених физичких болова износ од још 100.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од још 50.000,00 динара и на име душевних болова због наружења износ од још 50.000,00 динара, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 146.910,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2345/19 од 22.05.2020. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом и трећем, тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете поред износа досуђених ставом првим изреке пресуде, исплати на име душевних болова због умањења животне активности износ од још 250.000,00 динара, на име претрпљених физичких болова износ од још 50.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од још 50.000,00 динара и на име душевних болова због наружености износ од још 50.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 28.02.2019. године, као дана пресуђења, па до коначне исплате, док се у преосталом делу захтев за накнаду нематеријалне штете на име претрпљених физичких болова, за износ од још 50.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 28.02.2019. године, као дана пресуђења, па до коначне исплате, тужбени захтев тужиоца одбија као неоснован и обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 288.490,00 динара.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, која је учињена у поступку пред другостепеним судом и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије у делу који није преиначен другостепеном одлуком у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија у овом делу недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 30.12.2016. године, а вредност побијаног непреиначеног дела предмета спора је 700.000,00 динара. Имајући у виду да се ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање у коме побијана вредност предмета спора у непреиначеном делу не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија у овом делу недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у преиначујућем делу, ставу другом изреке, применом члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а у ревизији се не указује на друге битне повреде које могу бити ревизијски разлог у смислу члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је радио код туженог као Дана ...2016. године повредио се тако што му је у тренутку када је приликом рада на машини глодалици – фрејзер „жичница“ за обраду дрвета, газиште (комад дрвета) које је држао обема рукама на крајевима, излетело ван глодала и глодало је уместо газишта захватило прсте његове руке. Спорном приликом тужилац је претрпео повреду на раду у виду ампутације првог, другог и трећег прста десне шаке. Оценом налаза и мишљења вештака ортопеда и психијатра утврђено је да је тужилац критичном приликом претрпео тешку телесну повреду услед које је трпео физичке болове и страх, у интезитету и трајању утврђеним налазима вештака. Такође, због задобијене повреде дошло је до морфолошких оштећења прстију десне шаке услед чега је тужилац ограничен у обављању свакодневних уобичајених радњи ради задовољавања основних животних потреба. Умањење животне активности од стране оба вештака процењено је на 25%. Вештачењем је утврђено и да је због наведене повреде код тужиоца настала наруженост средњег степена, имајући у виду да је повреда на изразито видљивом делу тела, као и да се ради о младој особи.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца делимично основан и оценио да је тужилац претрпео повреду на раду за коју је искључиво одговоран тужени као послодавац, те је применом одредби члана 164. Закона о раду и члана 154, 173, 174. и 200. Закона о облигационим односима, обавезао туженог да тужиоцу делимично накнади нематеријалну штету.

Другостепени суд је побијаном пресудом преиначио одлуку првостепеног суда у односу на висину досуђене накнаде нематеријалне штете по свим основима, јер је оценио да висина накнаде штете није одмерена у складу са мерилима и критеријумима из члана 200. Закона о облигационим односима, а имајући у виду да је правилан закључак првостепеног суда да је за настану штету одговоран тужени као ималац опасне ствари по основу објективне одговорности, те да на страни тужиоца нема доприноса настанку штете.

По оцени Врховног касационог суда неосновано се ревизијом указује на погрешну примену материјалног права, јер су правилно побијаном одлуком, у преиначеном делу, тужиоцу досуђени назначени износи који представљају правичну накнаду за сваки од тражених видова нематеријалне штете, у смислу одредбе члана 200 ЗОО.

Супротно наводима ревизије, правилно су нижестепени судови оценили да у конкретном случају нема места искључењу одговорности туженог, у смислу одредбе члана 177. став 1. и 2. ЗОО, јер је тужилац повреду задобио без своје кривице и доприноса настанку штетног догађаја или повећању штете, па применом одредбе члана 164. Закона о раду, има право на накнаду од туженог за штету коју је претрпео због повреде задобијене на раду.

Такође, супротно наводима ревизије правилно је примењена и одредба члана 271. ЗПП, имајући у виду да су вештаци медицинских струка доставили налазе и мишљења, на која је тужени истакао примедбе, а вештаци се на исте изјаснили и довољно разјаснили спорна питања на која је тужени указао. Налаз и мишљење вештака машинске струке од 03.05.2017. године, који је тужени приложио, а тужилац оспорио на припремном рочишту, правилно није цењен као доказ у овом спору.

Наводима у ревизији којима се оспорава оцена изведених доказа, заправо се оспорава утврђено чињенично стање, па их овај суд није ценио, јер се ревизија из ових разлога не може изјавити (члан 407. став 2. ЗПП).

На основу изложеног Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић